

{Aksel Larsen.}

vidt forskellige politiske, økonomiske og strategiske interesser, og hvis man ikke vil se dette, men forsøger at komme uden om det ved at tale lyrisk, så vildfører man folket.

Det ærede medlem hr. Bomholt mindede om 1864. Det ærede medlem burde vide, at det, der skete i 1864, var, at en regering, som øjensynlig var lige så letsindig, som regeringen og de fem partier er i dag, lagde Danmarks situation således til rette, at angrebet på Danmark måtte komme, at krigen måtte komme, og man gjorde det i tillid til, at man fra Sverige ville få en hjælpehær på 25 000 mand under anførsel af den svenske kronprins. Krigen, som den daværende nationalliberale regering ligefrem havde stræbt efter, kom, og måske kom der et par svenske studenter frivilligt og kæmpede ved Dannevirke eller Dybbøl, men det var al den hjælp, vi fik fra Sverige.

Og i 1941—42, hvordan gik det dengang? Danmark opgav praktisk talt uden sværdslag efter ikke at have forsøgt at forberede noget forsvar. Norge havde ikke forsøgt at forberede noget forsvar, men forsøgte at forsvare sig; det mislykkedes. Sverige ordnede sig med Tyskland, således at Tyskland kunne sende tropper, våben og ammunition pr. jernbane igennem Sverige for at nedkæmpe den norske modstand, og da dette vakte stor utilfredshed hos det svenske folk, erklærede den svenske regering: så må vi ordne det således, at transittogene fremtidig kun kører om natten, for når folk ikke ser dem, kan de jo ikke blive irriterede!

Jeg siger ikke dette for at skabe nogen modvilje mod det svenske folk, og jeg ved, at transitkørslen ikke var i overensstemmelse med det svenske folks mening, men man skal erindre sig disse historiske realiteter, ikke se forbi noget i dag, og så skal man ikke komme her og fortælle, at et nordisk forsvarsforbund ville skabe nogen som helst sikkerhed, hvis Danmark var truet. Der er netop i dag i bladene citeret en artikel fra det svenske „Dagens Nyheter“. Dette temmelig betydende svenske blad erklærer vendt til den danske offentlighed følgende:

„I redelighedens og fællesskabets navn må der her uden yderligere udsættelse gives bestemte oplysninger.“

Man siger i artiklen videre:

„Den danske offentlighed er blevet fyldt med forsikringer om den svenske hjælps effektivitet. Blev det danske folk klar over, at hjælpen hovedsageligt skulle

bestå i luftværn til København og i en planlagt retræte af de danske stridskræfter til Sydsverige, vil den skandinaviske pagts konkurrenceværdi sammenlignet med Atlanterhavspagten hurtigt synke.“

Det er udtryk for et reelt synspunkt, og jeg tvivler på, at nogen af de øvrige ordførere, at nogen af tingets ærede medlemmer, at nogen minister vil stå her op og sige, at de regner med, at hvis Danmark bliver angrebet, vil Sverige sende tropper til Lolland eller Vendsyssel, eller hvor i Danmark der måtte blive brug for det.

Men lad al denne tale om det påståede skandinaviske forsvarsforbund ligge. Det er aldeles ikke det, man vil. Man er allerede kommet for skade at antyde det, selv i denne yderst friserede debat, i de taler, der blev oplæst af de forskellige aktører i skuespillet. Den højtærede udenrigsminister har sagt noget om, at de spørgsmål, vi stiller i udlandet, ikke kun skal omfatte materielleveringer, men også sikkerhedspolitiske realiteter. Det er en almindelig formulering. Der må ligge noget bag den. Den antyder, at man absolut ikke tænker sig et isoleret og neutralt skandinavisk forsvarsforbund.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har i sin tale — jeg henholder mig for en sikkerheds skyld til det referat, det ærede medlem selv har udsendt gennem Ritzau — givet udtryk for, at de konservative oprindelig har ment, at et skandinavisk forsvarsforbund burde indgå som en del af Atlanterhavspagten. Sverige ville dog ikke gå ind herpå, og det konservative folkeparti afstod da fra tanken under den forudsætning, at et skandinavisk forsvarsforbund fik en sådan tilslutning og mødte en sådan forståelse, at der ved forhandling mellem de to store vestmagter bl. a. blev sikret os våben i et sådant omfang, at en skandinavisk union kunne træde ud i livet, inden det var for sent. Ingen kan være i tvivl om, hvad det ærede medlem mente, navnlig ikke, da han yderligere i sin tale erklærede, at vi kæmpede sammen med vestmagterne under sidste krig, og derfor bør vi også forberede os på at gøre det i en kommende. Det er meget typisk, at det ærede medlem fortæller, at hans opfattelse af den sidste krig og Danmarks stilling var sådan. Det ærede medlem har tidligere i en debat her i tinget udtrykt sin harme over, at russiske tropper erobrede Berlin og knuste de sidste rester af Hitlers magtherredømme. Men hvad angår, at Danmark kæmpede sammen med vestmagterne under den sidste krig, vil jeg spørge det ærede medlem, om det skete derved, at den danske regering med det